

Vasak ütődnek gőzben, olajszagban,
Öntvényeit a szél fújja alád:
Mindig friss bársonyon járjon a láb;
Titokban termel neked a Marson
Békeidőben, ha nem kell a fegyver.

Mocskos háborúk kiszolgálója ő,
Mevetheted, egy dobozban kapod,
De a szíve száz doboznál nagyobb;
A kettéosztott, kettéfagyott táj
Országnak tűnik bársonyreszelékről,

S azért kapod tőlem, hogy csak azon járj.

HÉTFŐ ÉJJEL AZ ÜLLŐI ÚTON

Faltól falig ráérős pincerendszer
Mázás és bordázott falszakaszokkal,
Amelyeket lassan kiismerek
Sötétben is, mert viszed a kezem
A tegnap kihagyott mise helyett
Szorosabb, bölcsebb, mélyebb hagyományú
Oszlopsorok közé, s ahol elérlek,
Térden álló fiút látok beléd,
Aki egy férfit lát fiúkorában,
Olyan férfit, aki olyan fiút lát
Beléd, aki benned tökéletes.
Árkádjaid közt a történelem
Legföljebb egy mellékoltár talán,
Államiság és népirtás talán
Még annyi se, a hazaszeretet
Legföljebb egy szőnyeg, mely a halandót
A főalak méhed felé viszi,
S kiporolják, ha eltűnik a nép.
A tudás csak árnyék a szobrokon,
A tudásvágy csak fény, ami veti;
Benned belül semmi sem isteni,
Ami rajtad kívül mindenható.
Átéltetővé teszed és megáldod
A combjaid közé vetett világot,

S én egy senkit hozok – kint még teremtő
 Voltam, bent egy térden kúszó teremtmény,
 Hajótörött, aki a mécszet őrzi,
 S megjelenik, ha azt mondom: legyen fény.

Lackfi János

ÉN PERSZE, TE PERSZE

Láng Beátának

Én persze boldog vagyok, te persze nem vagy boldog,
 én persze élem világomat, a te életed nem élet,
 én persze kicsattanok az édességtől, te persze savanyodol befelé.
 Én persze megtaláltam a férfit, néha fafejű, néha kicsit büdös,
 de az enyém, te pedig nem találtad meg, nem szagolod,
 nem huzakodol vele, nem bújsz hozzá.
 Én persze szültem gyereket, kiszakadt belőlem,
 hús a húsból, vér a vérekből, nem haltam bele,
 maradt bennem hús-vér éppen elég,
 belőled nem szakadt ki hús, nem folyt ki vér.
 Én persze a férjjel együtt kaptam házat, autót,
 együtt megyünk nyaralni, jól keres ám egy férj,
 ha tudnád, melyik piacon árulják az ilyen
 jól működő férjeket, oda mennél, de nem tudod.
 Én persze a győztesek diadalmas fölénnyel
 fogadom állandó lamentálásodat, lefogadom,
 hogy ennek így semmi értelme, az életed
 egy síralomház, benne ücsörögsz beroskadtan,
 mint egy rogyant földelű ház. Ülsz, mint egy
 tépécsináló, saját sebeidet kötözgeted,
 egyre több tépés kell, mert egyre több a seb,
 ahogy elvakarod mindet. Mondd meg igaz
 lelkedre, hát nem neked is egyszerűbb
 lenne várni a gyógyulást, és tág orrlíkkal
 szívni be a levegő hársfateáját, lelegelni
 szemmel a kertek zöldjét, részegen szürcsölni
 a napfény felhőhabos sörét, nem egyszerűbb
 lenne mohón és önzőn lerabolni a világot,
 mint egy török horda? – szegezem szívednek
 nem igazságosan, de nem is igazságtalanul
 szerzett boldogságom zászlós kopjáját.